

DAN BROWN
ANATOMIE LŽI

ARGO

DAN BROWN

ANATOMIE LŽI

Z anglického originálu *Deception Point*,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster v New Yorku roku 2001,
přeložila Jitka Fialová.

Přebal navrhl a graficky upravil Libor Batrla.
Odpovědní redaktori Eva Holická a Vít Penkala.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz; argo@argo.cz,
roku 2008 jako svou 1134. publikaci.

Vytiskly Těšínské papírny.

Vydání druhé, v Argu a v tomto překladu první.

ISBN 978-80-257-0029-7

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice
tel. 226 519 383, fax 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

Prolog

V těchto bohem zapomenutých končinách může mít smrt bezpočet podob. Geolog Charles Brophy divoké kráse zdejší krajiny statečně vzdoroval léta, přesto ho nic nemohlo připravit na osud tak barbarský a nelidský, jako byl ten, který ho čekal.

Brophyho čtyři psi plemene husky táhli saně s geologickými přístroji tundrou, ale najednou zpomalili a zvedli hlavy k obloze.

„Holky, co se děje?“ prohodil Brophy a seskočil ze saní.

Z houstnoucích bouřkových mraků se vynořil dvourotorový dopravní vrtulník a s obratností prozrazující vojenského pilota letěl nízko nad vrcholy ledovce.

Zvláštní, pomyslel si Brophy. Takhle daleko na severu helikoptéru ještě nikdy neviděl. Přistála v oblaku zvířeného bodajícího krystalického sněhu necelých padesát metrů od něj. Psi zaskučeli, zjevně znepokojení.

Dveře helikoptéry se otevřely a vystoupili dva muži. V bílé kombinéze do každého počasí, vyzbrojení puškami. Okamžitě k němu cílevědomě vykročili.

„Doktor Brophy?“ zavolal jeden.

Geologa tím zaskočil. „Jak to, že znáte moje jméno? Kdo jste?“

„Vezměte si vysílačku, prosím.“

„Cože?“

„Dělejte, co vám říkám.“

Zmatený Brophy vytáhl z parky vysílačku.

„Potřebujeme poslat naléhavou zprávu. Snižte frekvenci na sto kilohertzů.“

Sto kilohertzů? Brophy už nechápal naprosto nic. *Tak nízkou frekvenci přece nikdo nezachytí.* „Stala se snad nějaká nehoda?“

Druhý muž zvedl pušku a zamířil Brophymu na hlavu. „Na vysvětlování není čas. Dělejte, co vám říkám.“

Brophy roztřesenými prsty nastavil vysílací frekvenci.

První muž mu podal kartičku s několika řádky napsanými na stroji. „Odvysílejte tu zprávu. Okamžitě.“

Brophy se na ni podíval. „Tomu nerozumím. To přece není pravda. Já jsem ne-“

Muž přitiskl geologovi pušku ke spánku.

Brophymu se chvěl hlas, když to prapodivné sdělení vysílal.

„V pořádku,“ řekl první muž. „A teď i se psy nastupte do helikoptéry.“

Brophy, jehož ten druhý neustále držel na mušce, přiměl neochotné psy, aby saně vytáhli po šikmé rampě do nákladového prostoru. Jen co se usadili, vrtulník se odlepil od země a zamířil k západu.

„Kdo ksakru jste?“ vykřikl Brophy, kterého v dlouhé bundě s kapucí zaléval pot. *A co měla znamenat ta zpráva?*

Muži vytrvale mlčeli.

Jak vrtulník stoupal, otevřenými dveřmi se dovnitř dobýval silný vítr. Brophyho čtyři psi, zapřažení do naložených saní, hlasitě kňučeli.

„Aspoň zavřete ty dveře!“ žádal Brophy. „Nevidíte, že se mí psi hrozně bojí?“

Muži jako by neslyšeli.

Jakmile vrtulník dosáhl výšky dvanácti set metrů, nad řetězcem propastí a puklin v ledu se nebezpečně naklonil. Z ničeho nic muži vstali. Beze slova se opřeli do plně naložených saní a vyhodili je z otevřených dveří. Brophy zděšeně sledoval, jak se jeho psi nadarmo vzpírají, obrovská tíha je táhla dolů. Vyjící zvířata mu vmžiku zmizela z očí.

Byl na nohou a křičel, když se muži chopili i jeho. Vlekli ho k otvoru. Bez sebe strachy se oháněl pěstmi a snažil se vzdorovat silným rukám, které jej strkaly ven.

Marně. Za pár chvil se i on řítil do ledové průrvy.

Kapitola první

Restaurace Toulos v blízkosti Kongresu se díky nabídce kontroverzních jídel z mladounkého syrového telecího a koňského masa paradoxně stala podnikem, kam s oblibou chodí snídat washingtonská mocenská elita. I dnes ráno tu bylo rušno: stříbrné příbory cinkaly, kávovary připravující espreso syčely a hosté pilně mluvili do mobilů.

Vrchní číšník právě pokradmu usrkl ze své obvyklé ranní Bloody Mary, když práh překročila žena. Obrátil se k ní s profesionálním úsměvem.

„Dobré ráno,“ pozdravil. „Vaše přání?“

Přitažlivá, asi pětatřicetiletá, v slonovinově bílé blůze značky Laura Ashley, šedých volných flanelových kalhotách a v konzervativních botách na nízkém podpatku. Vzpřímený postoj spolu s nepatrně zvednutou bradou nepůsobil arogantně, jenom sebejistě. Světle hnědé vlasy si podle poslední washingtonské módy nechala upravit „na televizní moderátorku“: záplava nadýchaných pramenů jí ve vlnách spadala k ramenům... vlasy tak dlouhé, aby působily sexy, zároveň však dostatečně krátké, aby vám připomněly, že tato dáma je dost možná chytřejší než vy.

„Trochu jsem se zpozдила,“ prohodila skromně. „Mám tu dnes snídat se senátorem Sextonem.“

Vrchní na okamžik ztratil řeč. *Senátor Sedgewick Sexton*. Pravidelný host, který v poslední době patří k nejslavnějším osobnostem Spojených států. Minulý týden s drtivou převahou zvítězil ve všech dvanácti republikánských primárkách, čímž si prakticky zajistil, že ho jeho strana navrhne na prezidenta. Podle názoru mnohých bitvu o Bílý dům na podzim vyhraje, i když se tam nynější prezident důkladně opevnil. Už několik měsíců se Sexton dívá z obálky snad každého časopisu s celostátní působností a plakáty s heslem jeho kampaně hlásají po celé Americe: „Výdaje omezím. Chyby napravím.“

„Senátor Sexton je ve svém boxu,“ sdělil vrchní. „A kdo jste vy?“

„Rachel Sextonová. Jeho dcera.“

Já hlupák, pomyslel si. Rodinná podoba byla zjevná. Dcera po otci zdědila pronikavý pohled a vznosné držení těla – přirozenou důstojnost. Senátorovy klasické rysy zjevně nepřeskočily generaci, jak se to někdy stává, ovšem co Rachel Sextonová dostala do vínku, využívá s půvabem a skromností; tomu by se její otec od ní mohl učit.

„Slečno Sextonová, s radostí vás v našem podniku vítám.“

Vrchní číšník vedl senátorovu dceru přes jídelnu a s rozpaky vnímal mužské pohledy, které ji provázely při každém kroku... Některé byly žádostivé, jiné jen zvědavé. Do restaurace Toulos chodí málo žen a pouze výjimečně některá z nich vypadá jako Rachel Sextonová.

„Pěkná figura,“ zašeptal jeden z hostů. „Sexton si našel novou manželku?“

„To je dcera, ty idiote,“ zpražil ho jeho známý.

Muž se potutelně zasmál. „Jak znám Sextona, nejspíš by ji přefiknul tak jako tak.“

Když Rachel došla k otcovu stolu, senátor se právě do mobilu hlasitě chlubil některým ze svých nedávných úspěchů. K dceři zvedl oči jen na tak dlouho, aby významně poklepal na hodinky značky Cartier a připomněl jí, že se zpozdila.

Taky jsi mi chyběl, vyčetla mu v duchu.

Otec se jmenoval Thomas, ale už dlouho dával přednost druhému křestnímu jménu; Rachel ho podezřívala, že kvůli třem S. Senátor Sedgewick Sexton. Stříbrovlasý politický matador, který dokáže řečnit jako Jan Zlatoústý a díky uhlazenému vzhledu lékaře z nekonečných televizních seriálů hojně využívá i svůj talent herecký.

„Rachel!“ Mobil vypnul a vstal, aby ji políbil na tvář.

„Ahoj, tati.“ Polibek mu nevrátila.

„Vypadáš vyčerpaně.“

A je to tu zas, pomyslela si. „Dostala jsem tvůj vzkaz. Co se děje?“

„Nemůžu vlastní dceru pozvat na snídani?“

Rachel dávno pochopila, že otec zřídka kdy touží po její společnosti, pokud k tomu nemá nějaký postranní důvod.

Sexton usrkl kávy. „Jak se máš?“

„Jsem samá práce. A jak vidím, tvoje kampaň se vyvíjí dobře.“

„Nemluvme o politice.“ Sexton se naklonil nad stůl a ztišil hlas. „Co ten chlápek na ministerstvu zahraničí, kterého jsem ti dohodil?“

Rachel vydechla, už teď bojovala s touhou podívat se na hodinky. „Tati, opravdu jsem ještě neměla čas mu zavolat. Byla bych ráda, kdyby ses přestal pokoušet –“

„Rachel, musíš si umět udělat čas na důležité věci. Bez lásky všechno ostatní ztrácí smysl.“

Napadla ji řada řízných odpovědí, ale rozhodla se to přejít mlčením. V otcově přítomnosti nebylo těžké převzít roli moudřejšího. „Tati, proč jsi mě chtěl vidět? Říkals, že je to důležité.“

„To taky je.“ Pozorně se na ni zahleděl.

Rachel cítila, že její obranná linie se bortí, a proklínala moc jeho pohledu. Senátor má velký dar – dar, díky němuž, jak se Rachel obávala, to pravděpodobně opravdu dotáhne až do Bílého domu. Jeho oči se v pravý okamžik dokážou zalít slzami, aby se hned v příštím momentu tak projasnily, že se otevře okno do jeho citlivé duše – a od té chvíle může počítat s důvěrou všech. *Všechno je to o důvěře*, tvrdí vždycky její otec. Vlastní dcera mu přestala věřit už před lety, teď si však senátor rychle získává celou Ameriku.

„Mám pro tebe návrh,“ pravil.

„Můžu hádat?“ zeptala se Rachel ve snaze své pozice zase posílit. „Nějaký čerstvě rozvedený prominent hledá mladou manželku?“

„Zlato, nedělej si iluze. Tak mladá už nejsi.“

Rachel si zase připadala jako malá holka; ten pocit důvěrně znala, protože setkání s otcem provázel velmi často.

„Chci ti hodit záchranné lano,“ vedl dál svou.

„Nevšimla jsem si, že se topím.“

„Ty ne, zato prezident. Měla bys jeho loď opustit, dokud není příliš pozdě.“

„Nemluvili jsme už o tom?“

„Rachel, myslí na svou budoucnost. Můžeš pracovat pro mě.“

„Doufám, že kvůli tomuhle jsi mě na snídani nepozval.“

Někdy stačilo málo, aby senátor ztratil trpělivost. „Rachel, pořád ti to ještě nedošlo? Když děláš pro něho, škodíš mně. A mé kampani.“

Vzdychla. Ani o tomhle spolu nemluví poprvé. „Tati, já nedělám pro prezidenta. Dokonce jsem se s ním nikdy nesetkala. Proboha, jsem přece ve Fairfaxu!“

„Rachel, v politice se všechno odvíjí od toho, jak co vypadá. A tohle vypadá, že pracuješ pro prezidenta.“

Opět vydechla, aby snáz zachovala klid. „Tati, musela jsem se hodně snažit, abych to místo dostala. Proto se ho nehodlám vzdát.“

Senátor přimhouřil oči. „Víš, ten tvůj sobecký postoj mi někdy doopravdy –“

„Senátore Sextone?“ U stolu se znenadání objevil reportér.

Sexton byl vmžiku vlídnost sama. Rachel si povzdechla a sáhla do košíku na stole pro croissant.

„Ralph Sneed,“ představil se reportér. „*Washington Post*. Směl bych vám položit několik otázek?“

Senátor se usmál a párkrát si k ústům přiložil ubrousek. „Ralph, bude mi potěšením. Jenom si pospěšte. Nerad bych, aby mi vystydla káva.“

Reportér se snaživě zasmál. „Samozřejmě, pane.“ Vytáhl diktafon a zapnul ho. „Pane senátore, vaše televizní spoty volají po zákonech, které ženám za stejnou práci zajistí stejnou mzdu... Prosazujete také daňové úlevy mladým rodinám. Mohl byste podrobněji rozvést důvody, které vás k tomu vedou?“

„Ovšem. Jednoduše fandím silným ženám a silným rodinám.“

Rachel zaskočilo sousto v hrdle.

„V souvislosti s rodinami,“ navázal reportér, „často mluvíte o důležitosti vzdělání. Navrhl jste v rozpočtu provést některé diskutabilní škrty, jen aby mohlo jít do školství víc peněz.“

„Jsem přesvědčen, že děti jsou naše budoucnost.“

Rachel nevěřila vlastním uším; otec klesl tak hluboko, že omílá otřepané fráze.

„Poslední dotaz, pane senátore. Během několika posledních týdnů jste v průzkumech veřejného mínění výrazně poskočil vzhůru. Prezident si bude muset dělat starosti. Co tomuto úspěchu říkáte?“

„Podle mě to souvisí s důvěrou. Jak si stále více Američanů uvědomuje, nelze věřit, že se prezident odhodlá přistoupit k těžkým rozhodnu-

tím, která před námi všemi stojí. Vláda marnotratně utrácí, takže stát každým dnem zabředá hlouběji do dluhů. Američané začínají chápat, že je nejvyšší čas výdaje omezit a pustit se do nápravy chyb.“

Pager v Rachelině kabelce zazvonil; jako by jí chtěl poskytnout odklad výkonu trestu. Za normálních okolností by pronikavé elektronické pípání nemile rušilo, teď jí však znělo téměř melodicky.

Senátor na ni vrhl rozhořčený pohled.

Vylovila pager z kabelky a vyťukala smluvenou kombinaci pěti čísel potvrzujících, že přístroj skutečně drží v ruce ona. Pípání ustalo a displej z tekutých krystalů se probíral k životu. Za patnáct vteřin dostane tajnou textovou zprávu.

Reportér Sneed se na senátora příčinlivě usmál. „Vaše dcera je evidentně velmi zaměstnaná žena. Je radost vidět, že vy dva jste si navzdory náročnému pracovnímu programu našli čas společně posnídat.“

„Jak jsem řekl, rodina je u mě na prvním místě.“

Sneed přikývl, potom však jeho pohled zpřísněl. „Pane senátore, směl bych se teď zeptat, jak se vy a vaše dcera vyrovnáváte se střetem zájmů?“

„Se střetem zájmů?“ Senátor Sexton zvedl hlavu a nasadil nevinný zmatený výraz. „S jakým?“

Rachel vzhledla a nad otcovým hereckým výstupem se ušklíbla. Přesně věděla, kam hovor spěje. *Zatracení reportéři*, pomyslela si. Každý druhý se nechává politiky podplácet. Ta otázka je takzvaný *grapefruit* – na první pohled tvrdý úder, ve skutečnosti však dohodnutá přátelská služba. Nízká pomalá nahrávka na smeč, kterou senátor zvládne s přehledem, na soupeřovu polovinu kurtu snadno umístí nechtatelný míč a ještě se stihne před lidmi předvést.

„Hm, pane senátore...“ Reportér si odkašlal a předstíral, že je v rozpacích. „Vaše dcera přece pracuje pro vašeho protivníka.“

Sexton rázem vybuchl v smích a dotaz obratem zneškodnil. „Ralphe, předně: prezident a já nejsme protivníci. Jsme jen dva vlastenci s poněkud odlišnými názory na to, jak vést zemi, kterou milujeme.“

Reportér se rozzářil. Konečně se dočkal toho, pro co si přišel. „A za druhé?“

„Za druhé, moji dceru nezaměstnává prezident; pracuje ve zpravodajské službě. Sestavuje zprávy a posílá je do Bílého domu. Není to

bůhvíjak vysoká pozice.“ Odmlčel se a otočil hlavu k Rachel. „Má dráhá, vlastně ani nevím, jestli ses s prezidentem někdy setkala?“

Probodla ho pohledem.

Pager zapípal, a tak věnovala pozornost prvním písmenům na displeji.

- HLST S RDTL NR STAT -

Zkrácená slova okamžitě rozpoznala a zamračila se. Neočekávaný vzkaz, téměř s jistotou špatná zpráva. Aspoň má důvod se odsud vytratit.

„Pánové,“ oslovila je, „láme mi to srdce, ale musím vás opustit. Čekají mě v práci.“

„Slečno Sextonová,“ obrátil se na ni rychle reportér, „než odejdete, mohla byste se laskavě vyjádřit k pověstem, podle nichž jste při této snídani chtěla prodiskutovat možnost, že byste své místo opustila, abyste mohla pracovat v otcově kampani?“

Jako by jí do obličejů chrstl horkou kávou. Otázka ji dokonale zaskočila. Podívala se na otce a z jeho samolibého úsměvu poznala, že i tencehle dotaz si předem domluvili. Nejradši by se na otce přes stůl vrhla a probodla ho vidličkou.

Reportér jí diktafon strčil přímo pod nos. „Slečno Sextonová?“

Rachel se mu zadívala do očí. „Ralphe, nebo jak se vlastně jmenujete, povím vám to na rovinu: v žádném případě nehodlám opustit svou práci a pracovat pro senátora Sextona, a jestli se v tom vašem plátku dočtu něco jiného, tak si sežeňte pořádně šoufek, protože vám ten diktafon nakopu do zadku.“

Reportérovi se rozšířily panenky. Když přístroj vypínal, skrýval široký úsměv. „Oběma vám děkuji.“ Zmizel.

Rachel výbuchu hněvu okamžitě litovala. Temperament zdělila po otci a nenáviděla ho za to. *To bylo báječné, Rachel. Fakt dokonale.*

Otec se na ni rozzlobeně díval. „Prospělo by ti, kdyby ses naučila zachovávat klid.“

Rachel si shledávala věci. „Odcházím.“

Senátor už s ní stejně domluvil. Vytáhl mobil, aby vyřídil nějaký hovor. „Tak ahoj, zlatíčko. Někdy se u mě v kanceláři zastav na pár slov. A konečně se proboha vdej. Je ti třiatřicet.“

„Čtyřiatřicet,“ odsekla. „Tvoje sekretářka mi k narozeninám posla-
la blahopřání.“

Smutně nad ní zakroutil hlavou. „Čtyřiatřicet. Brzo z tebe bude sta-
rá panna. To já ve čtyřiatřiceti jsem už –“

„Byl ženatý a mámě zahýbal se sousedkou?“ dořekla Rachel hlasi-
těji, než měla v úmyslu, a naneštěstí právě v té chvíli bylo v restauraci
ticho. Hosté u stolů poblíž na ně vrhali kradmé pohledy.

Z očí senátora Sextona vmžiku čísel mráz, do dcery se zaryly dva
ledové krystaly. „Dávej si pozor, mladá dámo!“

Rachel zamířila ke dveřím. *Ne, senátore, pozor si dávej ty!*

Kapitola druhá

Ve speciálním stanu pro extrémní podmínky mlčky seděli tři muži.
Jejich útočištěm cloumal ledový vítr a hrozil, že šňůry utrhne od ko-
líků. Nevšimli si toho; všichni měli za sebou situace podstatně ne-
bezpečnější.

Sněhobílý stan postavili do mělké prohlubně, mimo dohled. Všechny
jejich komunikační a dopravní prostředky i zbraně představovaly
vrchol moderní techniky. Velitel týmu, krycím jménem Delta 1, byl
svalnatý, mrštný, ale z jeho očí teď číselá stejná prázdnota jako z teré-
nu, kam je vyslali.

Vojenský chronograf na zápěstí Dely 1 pronikavě zapípal. V do-
konalé shodě s ním o sobě daly vědět chronografy obou jeho podří-
zených.

Uplynulo dalších třicet minut.

Čas znovu vyrazit.

Delta 1 okamžitě vykročil do tmy a zuřícího vichru. Infračerveným
dalekohledem nejdřív důkladně prozkoumal horizont zalitý měsí-
čním světlem. Potom se jako vždy zaměřil na stavbu. Zvedala se z ledu
asi kilometr od něho, obrovský objekt jako z jiného světa. Spolu s tý-
mem ji pozoroval desátý den, od samého začátku její existence. Delta 1

nepochyboval, že informace, které v ní jsou, změni svět. Jejich ochrana si už vyžádala několik lidských životů.

V okolí stavby teď zjevně vládl klid.

Rozhodující však bylo to, co se odehrávalo uvnitř.

Delta 1 se vrátil do stanu a oslovil spolubojovníky. „Je čas na nízký přelet.“

Oba přikývli. Vyšší z nich, Delta 2, otevřel notebook a zapnul ho. Usadil se před obrazovkou, ruku položil na joystick a rychle a krátce s ním pohnul. Robot o velikosti komára, špionážní zařízení pečlivě ukryté v kilometr vzdálené budově, signál zachytil a probral se k životu.

Kapitola třetí

Rachel Sextonová už jela v bílé Hondě Integra po dálnici směrem k Leesburgu, přesto v ní stále bublal hněv. Holé javory na kopcích u města Falls Church se ve svěžím vzduchu ostře rýsovaly proti březnové obloze, ale klid a mír v okolí měl na Rachel pramalý vliv. Čekala, že se otec po nedávném raketovém vzestupu v průzkumech veřejného mínění přece jen bude chovat aspoň o něco líp, úspěch v něm však pocit vlastní důležitosti zřejmě jen posílil.

Podraz z jeho strany bolel dvojnásob, protože otec byl jediný blízký příbuzný, který jí zůstal. Její matka zemřela před třemi lety; Rachel se z té ztráty ještě úplně nevzpamatovala. Utěšovala se jedině tím, že smrt se nad matkou paradoxně slitovala, když ji zachránila před zoufalstvím z nešťastného manželství se senátorem.

Pager se znovu ozval a vrátil její myšlenky na dálnici před ní. Zpráva byla stejná.

- HLST S RDTL NR STAT -

Hlaste se u ředitele NRO. Hned. Povzdechla si. Proboha, vždyť už jedu!

(...)